

สวัสดิ์พี่น้อง จากพระวรสารในสัปดาห์นี้โดยนักบุญลูกา 17:11-19

1. สิ่งที่น่าสังเกตคือในบรรดาผู้ป่วยโรคเรื้อนทั้งสิบคน มีอย่างน้อยคนหนึ่งเป็นชาวสะมาเรีย (ลก 17:16) ซึ่งปกติชาวยิวกับชาวสะมาเรียจะไม่ติดต่อกับคำสมาคมกัน แต่เมื่อเป็นโรคร้ายเหมือนกัน อุปสรรคด้านเชื้อชาติที่เคยแยกพวกเขาออกจากกันก็ถูกทำลายลง พวกเขาอยู่ในความทุกข์เดียวกัน ไม่มีกะจิตกะใจไปสนใจเรื่องอื่นเลย กลับเข้าใจกันและกัน **ถ้าสหายติงจะได้ทะเลาะกัน ถืออิฐกันตามที่ปฏิบัติกันมาเลย** แต่โรคร้ายที่เขาประสบด้วยกันนี้อาจเป็นโอกาสให้พวกเขาได้เข้าใจคนที่ประสบเช่นเดียวกันมากขึ้น เป็นไปได้มากกว่าไม่ว่ายิวหรือสะมาเรียก็ถูกไล่ออกจากบ้าน จากครอบครัว จากคนที่บอกว่า **“รัก”** กันนักหนา ลูก ภรรยา พ่อแม่ อาจจำใจหรือฝืนใจรักเราต่อไปไม่ไหว น่าสนใจที่ในโรคร้าย **ในความทุกข์ เราเข้าใจและรักคนอื่นได้มากขึ้น** และความรักที่ยามปกติเรามีให้กัน ก็กลายเป็นว่าเมื่อประสบความยากลำบาก ความเห็นแก่ตนก็มีชัยเหนือแม่สายสัมพันธ์ทางสายเลือด ประสาอะไรกับความแตกต่าง หรือความขัดแย้งทางเชื้อชาติ หรือที่ทะเลาะกันมาในอดีต เมื่อได้คิดไตร่ตรอง อาจจะงงด้วยซ้ำไปว่า **“ไม่ใช่สาระ”** เสียเลย ดังนั้น การที่ทั้งสิบคนที่เป็โรคเรื้อนทั้งชาวยิวและสะมาเรียสามัคคีกัน ทำให้เกิดความน่าสนใจ เพราะสิ่งเดียวที่พวกเขาตระหนักถึงคือ **“ทุกคนต่างต้องการความช่วยเหลือ”** และนั่นทำให้พระเยซูเจ้ารู้สึกสงสาร และอาจเห็นเป็นโอกาสที่พระองค์จะพอพระทัยจะรักษาพวกเขา เพราะพวกเขามีความเข้าใจและเข้าใจกันและกันก็เป็นไปได้

2. เมื่ออ่านพระวาจาต่อมา คือ **“จงไปแสดงตนแก่บรรดาสมณะเถิด”** รู้สึกว่าพระองค์ห้วนไปไหม? ไม่ได้ถามเจรจาที่ทำไมที่ไปกันเสียหน่อยหรือ? โดยเฉพาะมารวมตัวกันได้อย่างไร เห็นปกติแค่กล่าวถึงอีกฝ่ายก็อารมณ์ฉุนเฉียวขึ้นมาแล้ว เพราะเกลียดชังกันมานาน หรือพระองค์รังเกียจพวกเขา ไม่อยากให้เข้ามาใกล้หรืออยู่นาน เดียวพาลจะติดพระองค์ ซึ่งไม่น่าใช่ **หรืออาจเป็นเพราะพระเยซูเจ้า เข้าใจชัดเจนว่า พวกเขาทนทุกข์ทรมานกันมานานมากแล้ว** ก็จะไม่รีรอแม้ชั่วครู่เพื่อจะ让他们ได้รับความทุเลา บรรเทาทั้งจากโรคเรื้อนที่เป็น และการได้รับการต้อนรับกลับสู่สังคมผ่านการรับรองของสมณะตามกฎเกณฑ์ที่เป็นเหมือนกางเขน อาจยิ่งกว่าความทรมานจากอาการของโรคเรื้อนก็ได้ เพราะถูกเคียดฉุนที่จากทุกคนที่พบเจอ ต้องถูกขับไล่ไปอยู่ในถิ่นทุรกันดารเหมือนสัตว์ป่า เมื่อคิดดังนี้ **พระเยซูเจ้าอภัยทั้งบาปและโรคภัยไข้เจ็บที่เขาเป็น** เหมือนกับทุกครั้งที่พระองค์รักษาคนเจ็บป่วย พระองค์กลับตรัสว่า **“ไปเถิด บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว”** บ่อยครั้ง

เราถูกพันธการด้วยบาป มากกว่าด้วยโรคภัยไข้เจ็บ พระเยซูเจ้าได้เรจากความรู้สึกผิดบาป และให้กำลังใจเราในการดำเนินชีวิตต่อไป

3. พระเยซูเจ้าทั้งชื่นชมคนที่กลับมา และขัดเคืองพระทัยที่อีกเก้านกกลับล้มพระองค์ ล้มขอบพระคุณพระเป็นเจ้าเป็นอันดับแรก ทั้งเก้าคนย่อมมีทั้งชายวัยและชาวสะมาเรีย แสดงว่าเชื้อชาติแหล่งกำเนิดไม่ได้เป็นปัจจัยบอกว่า **จากที่นี่ไม่ดี (จะมีอะไรดีมาจาก “นาซาเร็ธ” ได้หรือ?) หรือจากที่นี่ที่ฟังดูมีชื่อเสียงไม่ดีเอาเสียเลย** ย่อมต้องจะมีคนคืออยู่ด้วยแน่นอน ดังนั้น การเลียงดู ครอบครัว นามสกุล ฐานะ สืบทอด เชื้อชาติ ไม่ได้บอกเลยว่า ใครจะดีกว่าใคร **ทุกที่จะมีทั้งคนที่น่ารักและไม่น่ารัก** ตัวเราเองก็เช่นกัน อย่าไปโทษสิ่งที่อยู่ภายนอกว่าเป็นเหตุให้เรา ต้องทำบาป เป็นคนไม่ดี ไม่น่ารัก มันไม่ได้มาจากภายนอกตัวเรา แต่มาจากภายในตัวเราต่างหาก ว่าเราเลือกจะทำบาปหรือทำสิ่งที่ดีเหมาะสม (ไม่ใช่ภายนอกที่เป็นเหตุให้ทำบาป แต่มาจากภายในจิตใจมนุษย์นั่นแหละ เป็นแหล่งที่มาของความคิดชั่วร้ายทั้งหลาย) นี่คือ สิ่งที่บอกได้ว่า เก้าคนที่ไม่กลับมา เมื่อมีความสุขเหมือนเดิม หรือสมหวัง สบายดีแล้ว กลับล้มทำสิ่งที่ควรทำประการแรก คือ **“ขอบคุณพระเป็นเจ้า”** หรือขอบคุณคนที่ได้ช่วยเหลือเขาไว้เมื่อตอนเขตกด่ำถึงที่สุด แถวบ้านพี่น้องเรียกคนแบบนี้ว่าอะไร? ส่วนชาวสะมาเรียที่กลับมา ไม่ใช่แค่กล่าวขอบคุณพระเยซูเจ้าพอเป็นพิธี ตามมารยาท แต่สรรเสริญพระเป็นเจ้าด้วยทั้งจิตใจและจิตวิญญาณ สุดกำลัง สุดสติปัญญา **“พลางร้องตะโกนสรรเสริญพระเจ้า ชบหน้าลงแทบพระบาท ขอบพระคุณพระองค์”** เขาไม่อายที่จะไปแสดงตนกับสมณะชาห์น้อย (พิธีการภายนอก) แต่ความสำนึกรู้คุณ จะบอกว่า เพราะการเลียงดู เพราะเชื้อพันธุ์ที่ดีอยู่ก่อนหรือ? ใครจะบอกได้! แต่ที่แน่ ๆ **“เขาเลือก”** จะขอบคุณพระเป็นเจ้าเป็นสิ่งแรก หรือขอบคุณผู้ที่ได้ช่วยเหลือรักษาเขาให้พ้นจากอันตรายของความทุกข์ยาก ในเวลาที่เขตกด่ำที่สุด ไม่ได้ดูตามมารยาททางสังคม แต่ตามสำนึกถูกต้องในจิตใจของเขา **บุคคลเช่นนี้แหละที่พระเยซูเจ้าแสวงหา** ซึ่งพบน้อยมาก และพระองค์ซึ่งท่วมท้น เกษนัสสอน ทำอัศจรรย์ สุนัขพา อดทนทุกสิ่ง ทุกวัน กับทุกคน ก็เพื่อให้พวกเขาหรือเรานี้แหละ เป็นผู้ที่ยกขอบคุณพระเป็นเจ้าเป็นอันดับแรก

ดังนั้น จงขอบคุณพระเป็นเจ้าเป็นอันดับแรก โดยเฉพาะเมื่อพระองค์รับฟังคำอธิษฐานภาวนาของเรา

ขอพระเจ้าอวยพร

คุณพ่อวราพงษ์ วิถีฐานนทชัย